

Bij een zangavond die georganiseerd wordt door een zangfederatie, is het woord publiek nogal discutabel. Het levert een luisterhouding vol zelfreflectie op.

25-2-2011

TEKST: RENNIE VEENSTRA

DOKKUM ■ Zeker, er is sprake van mensen die toehoren, wanneer andere mensen optreden, maar diezelfde mensen veranderen op zeker moment in uitvoerenden en andersom. Zo ook vrijdagavond in De Fontein, waar een aantal koren uit Dongeradeel voornamelijk voor elkaar optrad. Het waren De Sionssjongers uit Niawier, Cantate Deo uit Dokkum, het Willibrordus Koor uit Holwerd, Sjong de Heare uit Oosternijkerk, De

Lofstem uit Ee, Sursum Corda uit Anjum en het Kerkkoor Aalsum Wetzens. Ieder koor zong een minuut of tien en bracht binnen die tijdsspanne veel goede noten te berde. Niawier kwam vooral in de afwisseling van de partijen goed uit de verf. Solo-en samenzang lieten, tengevolge van te grote of te kleine toonschreden, helaas wat te wensen over. Op het punt zuiverheid scoorde Dokkum het hoogst van alle koren. Ondanks het feit dat

de vaste begeleider niet kwam opdagen en de dirigent zelf achter de piano moest plaatsnemen, zong het koor gedisciplineerd. Dokkum stond zagezeggd boven de materie, hetgeen niet opging voor Holwerd. De dirigente gebruikte suggestieve gebaren, maar kreeg nagenoeg geen respons bij moeilijke nummers als Tollite Hostias. Oosternijkerk zong goed in het gehoor liggende werken van Händel en een Taizé-lied. Technisch bereikte men veel en het schortte eigenlijk alleen maar aan de uitspraak van de Engelse taal. Ee zong zeer goed verstaanbaar een Fries lied van Hendrik van der Meer. Begeleid door de dirigent klonken de al wat oudere stemmen hierbij fris en fleurig, hetgeen bij de a capella muziek veel minder het geval was. Anjum zong zowel Gabriel-

las Sång als Morning has broken in het Fries. Lag het aan de taal, dat alles nogal 'uit de klei getrokken' klonk? Gelukkig gaf de pianobegeleiding enige luchtigheid aan het geheel. Aalsum-Wetzens, geen deel uitmakend van de federatie, trad ter opluistering van de avond op. Het koor liet mooie gezamenlijke crescendo's en diminuendi horen, bracht passende cesuren aan, ging soepel om met tempo-nuances, maar had, evenals alle andere koren deze avond, ook moeite met de zuiverheid en de hoogste tonen. Ter training van de hoogste tonen is het traditionele bondslied uitermate geschikt. Jammer, dat het (begeleid door organiste Zwaanette Dijkstra) pas na de pauze en dus voor sommige koren te laat werd aangeheven.